SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCVI. No. 18. JERSEY CITY and NEW YORK,, TUESDAY, JANUARY 31, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 31-го СІЧНЯ 1989 Ч. 18. РІК XCVI.

„ДУМКА" ПЛЯНУЄ ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ В ЛІНКОЛЬН ЦЕНТРІ

Ню Йорк. (О. Г.). — В році 1989-му збігаються дві важливі для нашої громади дати, а саме 95-ліття Українського Народного Союзу та 40-ліття українського хору „Думка" в Ню Йорку, які треба належно відзначити. На спільній зустрічі членів Гол. Екзек. Комітету Народного Союзу в складі — гол. предсідник УНС д-р Іван Флис, гол. секретар Володимир Сохан, гол. касир Уляна Дячук, головний редактор „Свободи" Зенон Снилик з представниками Українського хору „Думка" Семен Комірний — дириґент, Ігор Раковський — голова, Ольга Гаєцька та Олена Новицька-Зам'ята — члени Управи, вирішено відбути із цієї нагоди в неділю 17-го вересня ц.р. в концертовій залі Ейвері Фишер Голл Лінкольн Центру величавий концерт.

До участи в концерті Управа хору „Думка" запросить солістів та мистецькі одиниці, які з вминулих роках спільно з хором виступали. Запрошуючи ці провідні мистецькі сили до участи в концерті, Управа хору хоче вшанувати їх за спільний вклад праці до скарбниці українського хорового мистецтва слова й танку, в часто дуже невідрадних еміґраційних обставинах.

В Рочестері малі іміґранти почали навчання в українській школі

Рочестер, Н.Й. — Місцева англомовна газета „Демократ енд Кронікл" з середи, 18-го січня ц.р., подала на своїх сторінках короткий репортаж сого кореспондента Джонатана Салцмана про те, як новоприїжджі українські діти дають собі раду в перших днях навчання в американських школах. Д. Салцман пише про те, що ці діти походять з українських родин п'ятидесятників, які на попчатку грудня 1988 року еміґрували з України та поселилися в околиці Рочестеру в числі 91 особа.

Зокрема розповідає автор про 19 дітей, що є учнями української католицької школи св. Йосафата та про їхні переживання в новому оточенні та в новій країні. Найбільшою проблемою для дітей є брак знання мови, бо коли йдеться про математику, то новоприїжджі учні стверджують, що їм дуже легко приходиться розв'язувати задачі. Одинадцятилітній Мирон Напора питався своїх однокклясників з надією в очах, що наступні задачі з математики будуть більш важкими до розв'язування. Дальше розповідь пояснює, як кожна дитина була призначена до учня, який володіє українською мовою, щоби бути свого рода перекладачами для нових студентів.

Коли був запит до малого Мирона про те, як би він порівняв школу в Совєтському Союзі зі школою в Америці, то цей малий еміґрант заявив, що тут в Америці учні мають більше свободи у вивченні матеріялу, коли там треба все вивчати напам'ять, а опісля виписувати.

Мирон Напора в загальному задоволений зі своїх перших днів в українсько-американській школі, а учителька цієї школи Лорі Ґерін також неменше задоволена з приїзду нових учнів, бо як вона твердить „наші учні скористають з їхнього чудового знання української мови".

Клівленд підготовляє свято жінки-героїні

Клівленд. — Згідно з довголітньою традицією місцевої громади, місцеві українські жіночі організації — Український Золотий Хрест, Об'єднання Жінок ОЧСУ, Українське Православне Сестрицтво й Окружна Рада Союзу Українок Америки — спільно влаштовують у неділю, 12-го лютого ц.р. свято жінки-героїні, яке проходитиме у 65-ті роковини мученицької смерти сл. п. Ольги Басараб.

Свято буде попереджене молитовною частиною в українській католицькій катедрі св. Йосафата 5720 Стейт ровд у Пармі, о год. 3:30 по полудні, що її соборно відслужить духовенство обох віровизнань в намірені українських жінок, які полягли в боротьбі за волю України.

Програма свята почнеться о год. 4-ій по полудні в залі ім. Митрополита Андрея Шептицького біля собору св. Йосафата.

В програмі свята виступатимуть: д-р Олександра Мельник із словом на відкритті, гостя з околиці Вашінґтону д-р Ніна Строката-Караванська із святочною доповіддю, студентки Наталя Крісалата й Дарія Ковч із рецитаціями, Соня Капустянська з фортепіяновим сольом та бандурситки Іра й Люба Завадівські з відповідним репертуаром.

Помер Р. Олесницький

Джерзі Сити, Н. Дж. — Сюди прийшла телефонічна вістка, що в Аделяйді, Австралія, помер в середу, 25-го січня ц.р. на розрив серця відомий громадський і пластовий діяч інж. Роман Олесницький.

Покійний проживав перед Другою світовою війною у Західній Україні, у Львові, де закінчив студії політехніки. Був одним із провідних членів тайного Пластового Центру, а за часів німецької окупації його провідником, як також провідником Виховних Спільнот Української Молоді, що в тому періоді були однозначні із пластунами. Як керманич Відділу молоді при Українському Центральному Комітеті, він разом із т.зв. „куренем передових", зложеним із пластунів, пішов у ряди І-ої Дивізії УНА.

Після закінчення Другої світової війни інж. Р. Олесницький переїхав з дружиною інж. Лідією до Австралії, де вони поселилися в Аделяйді. Інж. Р. Олесницький був там довгі роки викладачем на місцевому університеті, а рівночасно продовжав свою пластову діяльність як основник Українського Пласту в Австралії та його перший голова і член Куреня УПС „Чорноморці". До кінця життя він був активним пластовим провідником, сповняв обов'язки голови Крайової Пластової Старшини, голови Крайової Пластової Ради та був ініціятором різних пластових акцій. Рівночасно був активним членом НТШ і організатором збірок на ЕУ, УВУ і КОДУС.

Залишив дружину інж. Лідію, довголітню активну пластунку, та п'ятьох синів-професіоналістів — усіх пластунів.

П. БЮКЕНАН ВИМАГАЄ ПЕРЕВІРКИ ОСІ КОНҐРЕСОМ

Ню Йорк. — Англомовний щоденник „Ню Йорк Пост" з середи, 18-го січня ц.р., помістив дуже влучну статтю синдикованого колюмніста Патрика Бюкенана під заголовком „Нехай Конґрес переведе слідство агенції полювання нацистів при Департаменті справедливости".

П. Бюкенан розпочинає свою статтю твердженням, що якщо Верховний суд Ізраїля не змінив смертного вироку на Івана Дем'янюка, то його повісять в 1989 році та увійде він в історію, як „Іван Ґрозний" з Треблінки — найбільший масовий вбивник з часів Другої світової війни. Минулого місяця І. Дем'янюкові відклали справу відклику. Виявляється пише автор, що його адвокат Дов Ейтан, повний життєрадости день перед тим, потаємно вийшов на 15 поверх єрусалимського готелю та не залишивши жадної записки покінчив самогубством. На його похороні адвоката Йорама Шефтеля обляли кислотою та пошкодили око.

З легким сарказмом заважує автор, що суд ласкаво погодився відложити справу відклику Дем'янюка до 4-го травня.

Що дає родині Дем'янюка проблиск надії це те, що адвокат Віллім Вулф у Фініксі відкрив, як називає кореспондент газети „Арізона Репаблік" Ричард Лесснер, „найбільше турбуючу форму засташування свідків, перешкод у вияві справедливости та приховання доказів" а є можливість, що й „кримінальної поведінки ізраїльських прокураторів".

Справа в тому, що Вулф сконтактувався у Швайцарії з РичардомҐлейзером, уцілілим з Треблінки, та запи-

(Закінчення на стор. 3)

В Нюарку проголосили День Української Незалежности

Роман Стефанюк, учень садочка української католицької школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, споглядає, як посадник Шарп Джеймс передає проклямацію Дня Української Незалежности М. Матіяшові.

Джерзі Сити, Н. Дж. — Українська громада Нюарку і повіту Ессекс започаткувала у вівторок, 17-го січня ц. р., відзначення 71-ої річниці української незалежности, про що повідомляє щоденник „Стар-Леджер" з 18-го січня у статті під заголовком „Українська Солідарність. Нюарк, Ессекс відзначають День Незалежности".

Святкування розпочалося у міській ратуші, де на щоглі вивішено український національний прапор. Посадник міста Нюарку Шарп Джеймс, підписавши проклямацію Дня Української Незалежности, закликав „сприяти українцям й американцям українського походження зберігати живучою мрію про волю". „Ми пам'ятаємо про табори примусової праці, — продовжував посадник, — про тортури, які перенесли українці в Совєтському Союзі". Посадник Джеймс звернув увагу на те, що кілька тисяч українців замешкали в Нюарку, що є „справді всеамериканським містом, а присутність українців у ньому підтримує нас".

У Ессекс, відзначаючи 71-шу річницю української незалежности, голова повіту Ніколас Амато проголосив день 22-го січня Днем Української Незалежности.

„Гордість і сила українців є яскравим прикладом американської мрії і дає надхнення всім американським громадянам, — сказав Амато, передаючи проклямацію представникові Українського Демократичного Клюбу М. Матіяшові й Олегові Миськіву, представникові Відділу УККА.

Українські книжки та преса є в бібліотеках Чикаґо

Чикаґо. — Управа Української Американської Координаційної Ради в Чикаґо зробила заходи, щоб у двох публічних бібліотеках Чикаґо, в околицях де живуть українці, були для винайму українські книжки та для читання були виставлені газети і журнали. Такими бібліотеками є одна при 2335 Чикаґо аве. Захід коло „Самопомочі" та друга при 5108 Белмонт.

В обох бібліотеках можна випозичати книжки додому. Управа УАКРади звертається з проханням до мешканців Чикаґо відвідувати згадані бібліотеки, які дали згоду передплачувати газети та журнали, та купувати нові книжки для українських читачів. Бібліотеки мають газети: „Свободу", „Українські вісті", „Українську національну трибуну", „Нову зорю" та журнали „Самостійна Україна", „Екран", „Гуцулію" та англомовний журнал „Форум".

Випозичення книжок є безкоштовне, лише треба виробити відповідну картку.

Совєтський генерал признається до поразки в Афганістані

Кабуль, Афганістан. — Кореспондент агентства Ассошіейтед Пресс й інші інформують з Кабулю, що під час спеціяльної пресової конференції, скликаної для західніх кореспондентів, совєтський генерал-майор Лев Сєрєбров заявив, що совєтські військовики покидають Афганістан з відчуттям прогри, політичної поразки і недокінченої справи.

„Ми не осягнули тут того, чого хотіли і для чого були прислані сюди військові частини совєтської армії, — заявив Сєрєбров через перекладача. Ми прийшли сюди з відкритим серцем і благородними намірами, а покидаємо Афганістан з почуттям невиповненого до кінця завдання".

Кореспондент АП каже, що згаданий генерал був одягнений в повний польовий однострій і ввесь час курив цигарку за цигаркою. Для відпруження ситуації він також розказував про деякі моменти зі свого перебування в цій країні.

На його думку справа буде позитивно полагоджена, бо совєтський амбасадор Юрій Воронцов і головне командування армії ведуть успішні переговори з багатьма групами повстанців-муджагедінів. Він, очевидно, відкидав раніші західні повідомлення, що з Афганістану втікають не тільки совети, але також афганські комуністи — одні до СССР, другі до Індії. Ген. Сєрєбров відмовився відповідати на запитання кореспондентів, як будуть виведені з Афганістану основні совєтські війська. На суґестію, що після видення совєтських військ може дійти до великого кровопролиття афганців між собою Сєрєбров заявив, що треба припускати, що якийсь час тут триватиме „нестабільна" ситуація, але він не вважає, що це спричинить кровопролиття.

Порівнюючи війну в Афганістані з війною у В'єтнамі, Сєрєбров більш позитивно оцінив здібність совєтської армії контролювати ситуацію у „заприязненій" країні. Однак він тільки не сказав, — якою ціною ця контроля ситуації була досягнута. Кореспондентів потім спеціяльно повезли на кабульське летовище, де їм були показані мішки з мукою, що їх щойно привіз совєтський літак. При тому кореспонденти підкреслили, що у тримільйоновому Кабулі живе принаймні два мільйони жінок, які кожного ранку „вишиковуються в довгі черги за харчовими продуктами.

Згідно із свідченням муджагедінів в минулому тижні Афганістан покинуло не більше як 5-6,000 вояків, переважно із західньої частини. Тим разом повстанці стримались від атаки на відступаючі совєтські частини.

У СВІТІ

ВИСТУПАЮЧИ НА ПРЕСОВІЙ конференції у Вашінґтоні, професійний кубинський дипломат Гектор Акілілья Салядріґаз повідомив, що режим кубинського диктатора Фіделя Кастра, з допомогою Палестинської Визвольної Організації, доставляв марксистським партизанам більшу кількість зброї, амуниції й іншого військового виряду у Сальвадорі, Ґватемалі і Чіле. Згаданий дипломат займав високе становище в кубинській амбасаді в Дамаску, неодноразово їздив особисто в долину Бекаа, у якій приміщується голован квартира сирійських військ в Ливані, отримував там зброю, зокрема малі автомати, пістолі і гранати, перевозив їх до кубинської амбасади, а звідтам „дипломатичним шляхом" вони перекидались на кубу. Минулого року Салядріґаз попросив надати йому право політичного азилю в ЗСА і таке право отримав, але цю справу тримали засекреченою дотепер з огляду на безпеку.

ЛІВІЙСЬКИЙ ДИКТАТОР полковник Муаммар Каддафі дав інтерв'ю американській ужрналістці Барбарі Волтерс, яке вона використала у телевізійній програмі „20/20" у п'ятницю, 27-го січня ц.р. Під час довшого інтерв'ю Каддафі заявив, що він не втрачає надії на поправу відносин Лівії із З'єднаними Стейтами Америки і тому дуже хоче зустрінутись з теперішнім президентом ЗСА Джорджом Бушом.

ПРЕДСТАВНИКИ ГОНДУРСЬКОГО уряду повідомили журналістів, що минулої середи, 25-го січня ц.р., шість невідомих терористів убили з автоматичної зброї колишнього головнокомандуючого гондурськими збройними силами ген. Ґуставо Альвареза Мартінеза. Генерал і водій його автомобіля загинули на місці випадку, а зять Мартінеза бореться у шпиталі з життям після тяжкого поранення. Після вбивства невідомий осібняк, який назвав себе членом лівої радикальної організації „Народний рух за визволення", потелефонував до одної раіостанції і взяв на себе вину за організацію вбивства.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ відвідає Японію і Китайську Народну Республіку, де він колись очолював американську групу дипломатів, які підготовляли ґрунт для встановлення там амбасади ЗСА. У Японії Буш візьме участь в похоронах японського імператора Гіроґіто, — заявив кореспондентам пресовий секретар Білого Дому Марлин Фіцвотер. Президент ЗСА має бажання стрінутись в Пекіні з Денґ Шіаопінґом, реформатором нової китайської політики, з яким Дж. Буш знайомий особисто. Не слід виключати, що Буш відвідає також Південну Корею, як дозволять обставини, — заявив Фіцвотер.

КОРЕСПОНДЕНТ ҐАЗЕТИ „Вашінґтон Пост" Майкл Даббс пише, що після землетрусу у Вірменії міністерство закордонних справ СССР було „дуже неповоротне" і спочатку взагалі відмовлялося давати дозволи для закордонних кореспондентів на відвідини місця катастрофи. Після того голова Ради Міністрів СССР Ніколай Рижков критикував бюрократів зі згаданого міністерства і тому тепер, коли трапилася друга подібна, але менших розмірів катастрофа в Таджикістані, міністерство вже не робило труднощів для акредитованих в Москві кореспондентів тимбільше, що звідомлення західніх журналістів з місця катастрофи у Вірменії радше допомогли совєтським засобам масової інформації донести до відома зацікавлених про розмір катастрофи. Після того багато країн запропонували свою допомогу не тільки матеріяльного характеру, але також висилкою людей й машинерії для рятування людей.

РЕЖИСЕР ЮРІЙ ЛЮБІМОВ знову поїхав до Совєтського Союзу, не зважаючи на те, що Москва, зглядно Верховна Рада СССР, позбавила його совєтського громадянства п'ять років тому. Перший раз Любімов відвідав Москву на запрошення дирекції театру на Таґанке, де він тепер ставитиме п'єсу совєтського письменника Боріса Можаєва, яку колись забороняли ставити „бюрократи від культури" і урядові цензори.

ЮҐОСЛАВІЯ ЗАГРОЖЕНА ВНУТРІШНЬОЮ БОРОТЬБОЮ

Загреб, Юґославія. — Політичне напруження і відкрита боротьба у теоретичному і практичному значенні між сербами і хорватами, між іншим найдавнішими і найбільш жорстокими ворогами в юґославській федерації, знову загрожує Юґославії довгою політичною суперечкою, а може навіть кровопролиттям, не кажучи вже про неґативний вплив на хитку економіку, зріст інфляції і драстичне зниження життєвого рівня.

Майже дві декади ведеться відкрита боротьба між сербами і хорватами, але тим разом вона найбільше загрозлива у зв'язку з нестабільністю колективної системи, яка, як показала практика, не здібна розв'язати полюбовно міжнаціональні і групові спори і взагалі не може вивести Юґославію на „чисті води", — кажуть політичні спостерігачі і додають, що в такій непевній ситуації може дійти дуже легко до більшого перевороту в країні радикали, може навіть з допомогою армії, переберуть керівництво країни в свої руки та управлятимуть державою на взірець Й. Тіта, тобто по диктаторськи.

Хорвати висловлюють побоювання, що серби намагаються перехопити владу в центральному уряді в Беоґраді і тоді помстяться над ними у відповідний спосіб. Беручи до уваги нестабільність центральної влади і так званої колективної президентської ради, яка теж постала тільки на тлі внутрішніх непорозумінь між керівництвом на верху, сербам може вдатися замір і тоді в країні розпічнеться повний розґардіяш, повний, не тільки політичний, але в першу черґу економічний і міжгруповний розлад.

У зв'язку з цим ховатські газети вдарили на сполох і назвали сербів „скрайніми націоналістами", які хочуть змінити характер Юґославії. Подібна ситуація напруження між поодинокими національностевими групами, які творять юґославську федерацію, існувала на передодні Другої світової війни і під час окупації Юґославії гітлерівською Німеччиною й Італією. У цю небезпечну гру входять також різниці між віроісповідуваннями і поділ на православ'я, католицизм, будизм, східній католицизм, мусулманізм тощо.

По цілій території Юґославії киплять заворушення, відбуваються демонстрації не тільки робітників і не тільки соціяльного характеру, але також студенти, письменники, викладачі вищих шкіл і націоналісти, вимагають уступлення теперішнього центрального уряду і проголошення вільних демократичних виборів та створення, на взірець західніх держав, парляменту й уряду.

У зв'язку з цим до подій в Юґославії почали приглядатись ближче західні великодержави, щоб не допустити до більшого хаосу й евентуального втручання до юґославських справ комуно-московської імперії.

Публікують частину спогадів Г. Жукова

Москва. — Газета „Правда" присвятила цілу сторінку спогадам совєтського маршала Г. К. Жукова про злочини Сталіна, де розвінчується міт про те, що Сталін був великим полководцем і відіграв велику ролю в перемозі над Гітлером.

Донька маршала Марія Жукова хоче опублікувати спогади батька, оскільки, за її словами, багато фрагментів з мемуарів Жукова раніше ніде не публікувалися. Особливо це стосується тих сторінок, де Сталін описаний як злочинець і кат, котрий знищив у передвоєнні роки більшу частину старшин і генералів. Жуков також описує репресії 1930-их років, коли за наказом Сталіна було знищено тисячі чесних і талановитих керівників.

В АМЕРИЦІ

ОСТАННІМИ ДНЯМИ президент Джордж Буш заявив перед кореспондентами засобів масової інформації, що його Адміністрація розглядає можливість наложення оплати на клієнтів позичково-ощадностевих інституцій, комерційних банків і кредитових спілок, а зокрема тих, що вкладають гроші на ощадностеві конта, для того, щоби здобути фонди на рятування таких загрожених інституцій в країні. Але відразу наткнувся Уряд на сильну опозицію в Конґресі, як також й зі сторони фінансової промисловости в країні, тому й закинув цю пропозицію.

ДЖАН ТАВЕР, номінат президента Джорджа Буша на пост секретаря Департаменту оборони, на переслуханнях перед сенатською Комісією збройних сил, заявив, що він буде згідний прийняти обниження військового бюджету. Перший день цих переслухань в справі його одобрення на пропонований президентом Дж. Бушом пост пройшов у дуже шанобливому тоні супроти номіната, а деякі сенатори-демократи, члени цього панелю, намагалися один поперед одного вихвалювати його кваліфікації.

ДОСЛІДНИКИ З УПРАВЛІННЯ харчів і ліків подали до відома, що, базуючись на даних дослідів, що їх вони переводили у своїх лябораторіях по цілій країні, виказують, що люди, які мало їдять, живуть довше. Досліди, про які мова, тривали впродовж дев'яти років й крім підтвердження вже перед тим відомих інформацій виявили це й те, що менше споживання харчів запобігає витворенню злоякісних пухлин.

УРЯД ЗСА ДАВ ДОЗВІЛ в'єтнамському представникові до ООН Трінг Ксан Ленґові відвідати Вашінґтон, як також дозволено йому бути учасником приватного прийняття влаштованого на Капітолю демократичним конгресменом з Бруклину Стівеном Солягжом. Цей в'єтнамський дипломат з ранґою амбасадора впродовж свого майже триденного перебування в столиці зустрінеться з відповідними американськими урядовими чинниками, щоби продовжувати попередньо розпочаті розмови про загиблих американських вояків у В'єтнамській війні. Звичайно, в'єтнамські дипломати при ООН є зобов'язані порушуватися в промірі 25 миль, а на дальші поїздки потребують спеціяльного дозволу, що їм досі відмовляли.

УРЯДОВІ ЕКСПЕРТИ вирішили, що Олівер Норт може вживати деякі таємні документи, як докази своєї невинности в кримінальній розправі проти нього. Речники Уряду президента Джорджа Буша підтвердили це рішення, додаючи, що це не представлятиме важливої небезпеки для країн. З цим рішенням тепер, нічого не лежить на перешкоді, щоби розпочинати судову розправу проти Олівера Норта, обвинуваченого спеціяльним прокуратором Лоренсом Волшом в 12 кримінальних переступленнях закону, пов'язаних з Ірано-контра аферою.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Інавґурація Президента ЗСА очима В. Коротича

Поміж кількома сотнями газетних кореспондентів, які з'їхались з різних країн світу на інавґурацію Джорджа Буша, знаходився також редактор московського тижневика ,,Оґоньок", український письменник Віталій Коротич. Він був гостем одного з найбільших американських щоденників ,,Чикаґо Трибюн", заснованого пресовим маґнатом Ґерстом, власником цілого пресового концерну Ґерста, і там, у ,,Чикаґо Трибюн" помістив за своїм підписом статтю присвячену інавґурації 41-го з черги Президента ЗСА. Передрукував у цілості цю статтю нюйоркський популярний щоденник ,,Дейлі Нюз" з 22-го січня ц.р. під заголовком ,,Інавґурація подобається советському редакторові".

Більше, як ,,подобається". Коротич був уже кількакратно в ЗСА і Канаді і він не належить до тих осіб з-поза залізної заслони, які, прибувши вперше до Ню Йорку чи іншого великого американського міста, ходять як задурманені по будь-якому великому ,,супермаркеті" і департаментовій крамниці й недовірливо запитують, чи це дійсно не виставка для туристів і чи вільно все це купувати. Він вже знайомий з північноамериканською як і західньоевропейською економією і він знайомий з осягами західної демократії. Тим цікавішими є його завваги. Він признається, що вперше був свідком зміни на становищі голови великодержави — без похорону. Бо в СССР така зміна можлива тільки в супроводі похоронного обряду: помер Ленін, помер Брежнєв, помер Андропов і помер Черненко. А тут прийшла зміна без ніякого потрясення і в атмосфері великої паради. Коротича не дивують паради, бо він бачив в Совєтському Союзі багато парад. Але його здивувало, як тут стояли один біля одного Роналд Реґен і Джордж Буш і як один одному манїфестував свою приязнь і пошану. Здивувало його, як то Буш у своїй інавґураційній промові говорив про такі ніби буденні справи, далекі від міжнародної політики, як родина, шкільництво і бездомні бідні люди. Видно, — міркує Коротич, — що це справи, якими живе американський Президент. Коротича, очевидно, зацікавило те, що Буш казав про продовжування контактів із Совєтським Союзом і він бажав би собі, щоб американсько-совєтські відносини були також частиною щоденного зацікавлення нового Президента Америки. Він, Коротич, робить реверанс у сторону Міхаїла Ґорбачова. Він хвалив його за реформу, що в СССР люди на керівних становищах мають передавати ті становища своїм наступникам після 10-ти років урядування і бажає собі Коротич, щоб Ґорбачов також вишколив свого наступника, як зробив це Реґен із Бушем. Але ще більше здивувало Коротича, коли він вийшов із Капітолю після церемонії заприсяження Буша. На вулиці і довкола Капітолю десятки тисяч людей. Вони різнокольорові — білі, жовті, сині, зелені, чорні. І ніхто його не штовхнув, ніхто не наздоптав на черевик, ніхто не вдарив, а всі обличчя довкола були радісно всміхнені...

У Совєтському Союзі — пригадаймо на марґінесі завваг Коротича — це рідкість, щоб на вулиці побачити всміхнену людину. І в СССР ніколи не відомо, хто стане генеральним секретарем Компартії з титулом президента чи без такого титулу. Коротич журиться долею Ґорбачова, хотів би бачити успіхи реформ Ґорбачова і бажає йому добра — можна вірити, що це щире, а не коньюнктурне облесливе відношення редактора ,,Оґонька" супроти автора гласности, без якої Коротич не міг би і частинно висловлюватися так відважно, як це робить на сторінках ,,Оґонька" — бо за кожного із названих ним попередників Ґорбачова за цю його відвагу помандрував би негайно до ҐУЛаґу чи ,,психушки".

Мона припускати, що поруч із Коротичем були на інавґурації Буша й інші представники совєтської преси. Вони, може будуть глузувати, що ця інавґурація коштувала грубі мільйони долярів. Але поруч із цим вони дістали добрий показ, що значить демократія, що значить популярність давнього і нового Президента як тісно пов'язана в Америці установа президентури з народом. Це така сама протилежність до відносин у комуністичних країнах, зокрема в СССР, як протилежністю є американський добробут із полицями в супермаркетами і пребатим крамом у департаментових крамницях до жахливої мізерії у всіх комуністичних країнах з найгіршою нуждою у сучасному Совєтському Союзі.

М. Мельник

НЕВЖЕ Ж РОСІЯНИ ПІДУТЬ НА ПОСТУПКИ ПОНЕВОЛЕНИМ НАЦІЯМ?

I.

Дня 13-го листопада 1988 року Центральний Комітет КП СССР опублікував декларацію про підготову до Пленуму ЦК ,,Про вдосконалення міжнаціональних відносин в СССР", який має відбутися в середині 1989 року. ЦК закликає зацікавлених до дискусії на ту тему в засобах комунікації та на інших формах. Основні теми пропоновані в декларації такі:

,,Спираючись на силу переконання і авторитет закону, протидіяти будь-яким спробам перевести національні почуття в руйнівне русло націоналізму, використовувати розширення демократії і гласності в антидемократичних цілях. Не допускати (до) дискредитації спільних завоювань".

,,...врахувати конкретні пропозиції щодо посилення, як інтеграційних процесів, так і самостійності і відповідальності союзних республік і автономних утворень у сфері економіки, соціяльного і культурного розвитку, управління. Висловити міркування про необхідні практичні заходи щодо вдосконалення патріотичного й інтернаціонального виховання всіх верств населення, особливо молоді".

,,...вдосконалення радянської соціялістичної федерації, дальший розвиток правового статусу союзних і автономних республік, автономних областей і автономних округів, чіткіше розмежування компетенції Союзу РСР і союзних республік";

,,...посилення відповідальності за розпалювання національної ворожнечі, за проповідь расової чи національної винятковості. Намічено заходи, пов'язані з підготовкою проекту Закону СССР про вільний розвиток і рівноправне використання мов народів СССР";

,,...аналіз проблем: союзні республіки і автономні утворення в системі єдиного народного господарського комплексу країни";

,,Предметом глибокого аналізу повинна стати можливість і економічна доцільність переходу республік і регіонів на принципи госпрозрахунку. Треба буде розглянути шляхи розвитку прямих зв'язків між союзними республіками; поєднання більшої господарської самостійності союзних республік і автономних утворень та їх відповідальності за забезпечення загальних потреб країни; механізм формування і використання державного бюджету СССР і державних бюджетів союзних республік, місцевих бюджетів";

У СССР цього роду теми в деклараціях ЦК досить подібні до проєктів законів. При таких нагодах партія і уряд закликають людей, щоб вони пропонували зміни. Та коли порівняти проєкти законів із законами, тоді звичайно — хоч і не все — суттєвих різниць завважити не можна. І тому можна припускати, що теми декларації ЦК досить виразно натякають на те, що Політбюро і ЦК мають на думці в ділянці національної політики імперії.

З декларації виходить, що політичної автономії росіяни поневоленим націям не дадуть. Тут цікаво згадати, що 16-го листопада 1988 року Верховна Рада Естонії величезною більшістю голосів прийняла декларацію про суверенність республіки у всіх ділянках, за вийнятком оборони і закордонних справ. За попередників Ґорбачова цього роду виступи кінчились концентраційними таборами. Тепер, покищо, це ще людям не грозить. Та, — як показується на практиці — навіть у добі гласности уряд імперії має вистачаючу кількість засобів, щоб такі акції поневолених націй, або уневажнити (так, як це й зробила Верховна Рада СССР), або до них не допустити.

З того цілком виразно і недвозначно виходить, що це уряд СССР, (а не адміністрації поневолених націй) буде й надалі встановляти все основне законодавство в цілій країні відносно адміністрації, економії, освіти, оборони, поліції і кримінального права.

Уряд СССР дозволить адміністраціям республіки та автономних країн робити рішення та приймати закони на власну руку у певних ділянках. Та це не є ніяка політична автономія, бо — як це цілий час практикувалось в минулому — уряд цей без найменших перешкод зможе забрати назад все, що він дав. Уряд цей буде теж і в будучності робити рішення щодо персональних змін на адміністративних постах поневолених націй проти волі тих останніх. Це й є ті основні показники цілковитої відсутности політичної автономії в республіках і автономних краях СССР і в тій ділянці ніяких основних змін не буде.

Найважливішою проблемою для українців тепер, це удержавнення української мови. ,,Демократію" в тій ділянці офіційно впровадив Хрущов. На цю тему у моїй статті ,,Модерні методи і традиційна політика", поміщеної у ,,Свободі" з 12-го вересня 1967 року, я зробив таку заввагу: ,,Замість забороняти українську мову, російські націонал-комуністи придумали щось куди хитріше: свободу для всіх мов. Впроваджування української мови, як державної мови в Україні було б, мовляв, насильством, було б проти індувідуальної свободи. Цей принцип стосується і до адміністрації і до економіки та шкіл. Таким чином в дійсності режим проводить в життя двомовність, сподіваючись, що поволі, під тиском політичним, культурним і економічним російська мова, зустрічаючи мінімальний опір серед населення, остаточно візьме верх".

Так воно й сталось.

Декларація ЦК говорить про підготову законодавства, про вільний розвиток і рівноправне використання мов народів СССР. Покищо тяжко зорієнтуватись, що росіяни мають на думці. Цікаво, чи вони візьмуть під увагу численні голоси тих українських літераторів та діячів культури, які є цілковито льояльні до ,,спільної вітчизни", та які завзято домагаються удержавнення української мови.

(Закінчення буде)

Роман Шпорлюк

Слово подяки ред. Твардовському — і кілька пропозицій

Стаття ця була початково задумана, як лист — чи то до самої редакції газети, чи то до одного з її постійних співробітників, а саме ред. Омеляна Твардовського. Усі читачі знають дуже добре редактора ,,Спортових вістей" у газеті. Я переконаний, що для любителів спорту значення матеріялів на четвертій сторінці газети не вимагає жадних доказів, і припускаю, що і сам ред. Твардовський, і редакція про це знають. Не можна з такою самою певністю сказати, чи ред. Твардовський знає, що його працю дуже високо цінують і ті читачі, для яких спорт є відносно марґінальною темою, але які бачать у статтях і матеріялах, що він нам подає дуже цінне джерело інформації про суспільне і національне життя сучасної України. Про те власне цей лист-стаття.

Тільки за те, що ,,Свобода" нам протягом минулого року писала про проблему мови, якою мала б виходити київська ,,Спортивна Газета", і про полеміку, широку загальногромадську дискусію, яка виникла у зв'язку з тим питанням не тільки в Україні, а й серед українців цілого Союзу — вже тільки зате — ред. Твардовський заслужив собі українську ,,нагороду Пуліцера". На жаль, такої нагороди нема, і взагалі ми наших культурних працівників оцінюємо переважно тоді, коли вони вже не творять, — або тоді, коли вже воне не спроможні почути наших слів подяки. Оскільки матеріяли, про які мова, друкувалися у ,,Свободі", не має потреби їхнього змісту повторювати. Зроблю тільки наголос на одному аспекті, а саме значенню спорту у житті модерного суспільства, його психічному і моральному самопочуванні. Про це нам пригадує О. Твардовський у щойно публікованих матеріялах про боротьбу за спортовий клюб ,,Карпати у Львові. (,,Свобода" з 11-го січня). У ширшому значенні про те й ішлося у кампанії за мову ,,Спортивної Газети", про яку повну документацію мають читачі ,,Свободи" завдяки її спортовому редакторові. Редактор пригадав нам, що спортова газета це для багатьох тисяч українців єдина і остання ниточка, яка їх зв'язує не тільки з українською мовою, а взагалі з Україною. Для дослідників сучасної проблематики на Україні, велику вартість мають дані про те, як національні стремління і вимоги віддзеркалюються в одному з найбільше поширених видань українською мовою.

Багато приємного і правдивого можна б ще сказати про роботу спортової редакції ,,Сободи", але треба перейти до наступної теми. А саме: висуваю пропозицію так до редакції газети, як і до читачів, щоб подібний підхід до того, який бачимо у справах спорту, мав місце у газеті також у звітуванні про інші важливі аспекти життя сучасної України і справи, що до неї мають безпосереднє відношення. Розуміється, у газеті пишуть талановиті, солідні публіцисти. Немає потреби при цій нагоді їх згадувати поіменно. Але для всіх нас було б дуже цікаво читати від часу до часу солідні огляди проблематики сільського господарства і взагалі сільського життя на підставі матеріялів з київської газети ,,Сільські Вісті". Це щоденна газета, яка друкується тиражем понад 2 міл. примірників. Вже сам цей факт виправдував би її постійне читання з боку наших публіцистів і політичних та суспільних діячів на Заході. Сільське господарство є в центрі уваги у теперішню пору — і само існування колгоспів ставлять на порядок денний. Звідки про це нам знати, якщо не читатимемо ,,Сільських Вістей"?

Про справи освітні, не тільки мови у шкільництві, не можна бути поінформованим, не читаючи систематично газети ,,Радянська освіта". Не треба повторювати загальників про те, що діти і молодь це майбутнє народу. Всі це признають. А скільки людей може громаду інформувати про усі ці справи на підставі оглядів згаданої газети, а також журналів педагогічних, дитячих, для молоді? Одна людина не може сама навіть усіх видань з цієї ділянки читати і аналізувати. Нам є потрібні окремі люди для огляду ,,Молоді України", ,,Комсомольского знамени" (видання російськомовне, але нам треба знати, що пишуть у київській російськомовній пресі, наприклад, про мовне питання), журналів ,,Ранок", ,,Знання та праця" тощо. Хто може сказати, що за минулий рік у журналі ,,Православний вісник" не появилося нічого гідного уваги? Приклади можна множити. І я знаю одну можливу відповідь на мої пропозиції. Вийдуть представники окремих установ і скажуть: ,,Давайте гроші на... і ми вам все це зробимо. Тільки давайте гроші, якнайбільше, і не питайте, що ми робимо з тими грішми, що ви вже нам дали були раніше".

А моя пропозиція зовсім інакша. Треба не більше, як 25-50 дол на передплату такого чи іншого пересічного видання УССР. Серед читачів газети є люди старшого віку, на пенсії, які мають необхідні інтелектуальні ресурси взагалі, і спеціялістичні кваліфікації зокрема, вести такі огляди. Можуть такі огляди зі своїх спеціяльних сфер зацікавлення вести і люди, які протягом тижня працюють на такій чи іншій роботі. Про освіту не мусить писати обов'язково педагог — хоч фахівець помітить у пресі те, чого любитель може не помітить. Так само лікар зрозуміє статтю про охорону здоров'я в такій чи іншій місцевості в Україні інакше, ніж ,,загальний читач". Все це так. Але йдеться про ширше питання, про те, щоб загальна публіка, громадськість, творила як мога ширшу мережу спостерігачів та аналітиків сучасних процесів не тільки в Україні, а й у сусідніх народів. Про Польщу читаємо досить часто. А коли появляються огляди румунських, угорських, чеських, словацьких питань? Всі симпа-

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Барагура

А ДЕ СЛУГА БОЖИЙ МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ?

В офіціозі нюйоркської Римо-католицької Архидієцезії ,,Кетолік Ню Йорк" з 11-го лютого 1988 року поміщений репортаж про релігійно-церковного єзуїта о. Роберта А. Ґреґема, який впродовж 20-ти років досліджував ролю Папи Пія XII щодо жидівського голокосту під час Другої світової війни. Ціллю його було заперечити обжаловування жидами, мовляв, Папа не зробив нічого в їхній обороні перед нацистським терором.

Вислідами своїх розшуків о. Ґреґем поділився зі слухачами під час своєї доповіді в нюйоркському Католицькому форумі 2-го лютого 1988 року. Через відсутність архівних матеріялів о. Ґреґем написав свою студію про ролю Ватикану в справі голокосту на підставі документації, а базуючися на опитах самовидців і на зізнаннях людей, які могли дати йому інформації в цій справі. Він мандрував по Німеччині, Бельгії, Еспанії, Ірляндії в пошуках за матеріялом до цієї проблеми.

Автор твердить, що в 1942 році ніхто не знав про справжню долю жидів крім факту, що їх кудись вивозили. Ніхто одначе не знав, куди їх вивозять і яка їх доля. Були лише здогади, що ця доля незавидна.

Проте Папа, за твердженням о. Ґреґема, не виступав одверто і не складав прилюдно ніяких заяв, протестів чи осуду, а вживав секретно, потайки різні канали, щоб робити натиск на німців. Тому й не збереглися ніякі документи з тієї секретної акції Папи. За те автор вважає, що Папа заслужив на назву ,,тихого діяча", який безголосно виконує свої пляни. Тодішні представники жидівства в ЗСА й у Швайцарії знали про цю засекречену діяльність Папи в користь жидів. Також ,,Ню Йорк Таймс" у 1941 році хвалив Папу, як ,,єдиного володаря в Европі, який відважився піднести голос в обороні жидівства". В 1942 році в редакційній статті з нагоди Різдва ,,Н.Й. Таймс" писав: ,,Цього Різдва Папа є єдиним голосом, який лунає в тишині континенту".

Через те о. Ґреґем дивується, що цей самий ,,Н.Й. Таймс" в передовиці з 14-го січня 1987 року закидає Папі, що ,,голова Католицької Церкви ганебно мовчав в питанні нацистських злочинів супроти жидів та нежидів".

Папа не знав про табори смерти, про Авшвіц, — твердить о. Ґреґем. — Він сам був тоді в Ню Йорку (в 1942 році), а його обов'язком було слідкувати в пресі за воєнними діями в Европі. Він ніколи не вичитав на сторінках ,,Н.Й. Таймсу" вісток про концтабори і його дивує, чому тоді ,,Н.Й. Таймс" мовчав.

Навіть Світовий жидівський конґрес схвалював ці таємні, секретні заходи Папи рятувати жидів. Жидівські організації, які тепер атакують Папу Пія XII забули, що в 1945 році Світовий жидівський конґрес склав заяву, що ,,Акція Католицької Церкви була підбадьорююча".

Проте помиляється о. Ґреґем, коли думає, що Папа Пій XII був ,,єдиним самотнім голосом оборони жидів серед світової тишини"... Автор не докопався в своїх дослідах до дна істини. Замість шукати за самовидцями й свідками в Еспанії й Ірляндії, на терені яких нацисти не вели протижидівської винищувальної акції, автор повинен був відвідати хоч би Польщу та інші середньо-східні европейські держави, тоді був би переконався, що поруч Папи людиною, яка мала цивільну відвагу одверто, сміливо виступити проти нацистських звірств був голова Української Католицької Церкви, Праведник з гори св. Юра, Слуга Божий Митрополит Андрей, граф Шептицький, який уже раніше протестував проти польського святотатства нищення православних церков на Холмщині і на Підляшші. А позиція його була куди слабша й важча, як голови Вселенської Церкви.

Слуга Божий Андрей не побоявся письмом до Гіммлера, посланнями й проповідями картати німців за їхню нелюдську поведінку супроти жидів. Він теж активно нараженням власного життя й життя численного світського й монашого духівництва переховував жидів у підземеллях собору св. Юра та по монастирях і обителях ченців та монахинь. І на це є живі свідки й документи. Шкода, що о. Ґреґем не робив інтерв'ю з тими жидами, які зазнали опіки Слуги Божого. Тоді переконався б, що Папа Пій XII не був єдиним ,,голосом вопіющого в пустелі", але куди сильніше й відважніше підніс свій могутній голос протесту галицько-київський Митрополит. А яка йому за те нагорода, яка вдячність? Жиди навіть не хочуть посадити йому дерева Праведника Світу, а його канонізація натрапляє на непоборні трудноці навіть з боку представників Вселенської Церкви, не згадуючи вже про большевиків, а колись і примаса Польщі Кардинала Вишинського. Сподівання канонізації Слуги Божого Андрея в Тисячоліття Хрищення України, як ювілейний дар, слов'янського Папи, розвіялися, мов димок на обрії неба.

Наша церковна ієрархія, вчені-історики й дослідники історії нашої Церкви та розвитку нашої релігійно-церковної думки, Патріярхальне Т-во та різні мирянські групи обов'язані документально усвідомити о. Ґреґема, що досліди й висліди його двадцятирічної праці неповні, а висновки неправильні.

Адресу о. Ґреґема можна отримати в редакції ,,Кетолік Ню Йорк".

Н. О.

ПАРАДА У ВАШІНҐТОНІ ОЧИМА ЕМІҐРАНТА З СССР

Урочистий вступ Д. Буша на посаду президента розпочався з присяги. Новий президент присягав Богові, своєму народові шанувати Конституцію й піклуватися людьми, дбати про їхні потреби.

Для виходців із Совєтського Союзу, де понад півстоліття народ змушений був лише догоджати комуністичному урядові, все це виглядає таким неймовірним. Адже керівники компартії СССР ніколи не дбали про народ. Навпаки, це народ мусить дбати про них, вірно служити і прославляти їх. Кожного, хто виходив на демонстрацію не з тим гаслом, яке хотіли бачити представники влади, негайно заарештовували і знищували. Так продовжувалося десятки років і було винищено мільйони наймужніших, найінтеліґентніших громадян. А ті, що вціліли, змушені були притихнути, покоритися, аби виховати дітей, щоб не перевівся рід. З року в рік совєтські лідери, стоячи на трибуні під час парад, дивилися, як колони покірних людей несуть їхні портрети.

Ні одного совєтського лідера не обирали з такою любов'ю і довірою, як обирали Джорджа Буша. Ні одного з них не проводжали з таким жалем, як проводжали американці свого улюбленого президента Роналда Реґена. Ми бачили якою любов'ю світяться очі американських людей, звернені до президента Р. Реґена, з яким народ так неохоче прощався.

Дивлячись на це, мимоволі повертаємось думкою до совєтської дійсности. Якщо смерть забирала якогось кремлівського лідера, то люди полегшено зідхали, що нарешті позбулися чергового тирана, але радости в їх очах не було, бо вони змушені були віддавати голоси за нового, не ними обраного, а запропонованого самою керівною верхівкою, і люди зі страху очікували, яка підступність затаїлася в цьому ,,вождеві"?

Совєтські лідери не могли сподіватися від свого народу нічого, окрім страху, прихованої ненависти і презирства, тому й створили величезну сітку КҐБ для своєї охорони. Сталін і Брежнєв ніколи не з'являлися серед народу, а вулиці, по яких вони мали проїздити, заздалегідь очищалися від людей і автомобілів. Заборонялося навіть дивитися з вікон та бальконів.

І ось ми побачили як президент Буш, наближаючись до трибуни, кілька разів зупиняв авто і виходив, щоб привітатися з людьми, потиснути руки, обмінятися репліками.

Щоправда, те ж саме намагається сьогодні робити і М. Ґорбачов, але з певних причин совєтський народ не довіряє і йому. Народ, котрого стільки десятиліть жорстоко дурили, так багато знищували кращих синів його, має підстави для недовір'я. Тим більше, що і в сьогоднішній гласності є багато протиріч, і сьогодні в СССР переслідують борців за людські права та за національну самобутність, і сьогодні органи КҐБ ведуть непримиренну боротьбу зі своїм власним народом, розправляючись з мирними демонстрантами.

Перед трибунами у Вашінґтоні проходять невеличкі колони, що скромно представляють різні військa ЗСА. Вони виглядають так мирно і людяно в порівнянні з совєтськими військовими парадами, що погрозливо котять страшні танки, винищувачі, ракети.

Далі проходять воїни з шаблями в костюмах часів Вашінґтона на інших періодів американської історії. Військова парада нагадує казковий карнавал і водночас знайомить людей з історією краю. Парада у Вашінґтоні відзначається високою культурою, цивілізованістю й народною свободою. Єдиним військовим експонатом, що прокотився перед трибунами, виявився літак часів Другої світової війни. Це був приємний сюрприз для Дж. Буша, свідчення, що народ пам'ятає, як Буш був збитий на такому літаку і як капітан підводного човна врятував його. Американці гучно вітали й самого капітана, що вслід за літаком проїхав перед трибуною вітаючи Президента.

Проходять кіннотники різних стейтів, школярі і студенти, котрих ніхто не змушував до участи в параді. Вони готувалися до цього з власної ініціятиви, збирали гроші, щоб приїхати до столиці з віддалених кінців країни, аби побачити і привітати президента, на якого покладають багато надій.

Все це так несхоже на примусові паради совєтських школярів і студентів, котрих не звільняють від участи в муштрах навіть тоді, коли вони непритомніють, перевантажені цілоденними пробами протягом чотирьох місяців аж до самої паради. Кожен, хто відмовиться, буде виключений з інституту й негайно зарахований каґебістом до ворогів совєтської влади.

Тисячі американців приїхали з різних кінців ЗСА на спеціяльні балі, котрих було у Вашінґтоні понад десяток, бо ніяке окреме приміщення не могло вмістити таку величезну кількість людей. І. Буш об'їздив усі ці балі, промовляв до людей, танцював з ними, зробив усе необхідне аби люди не шкодували, що потратили великі гроші, приїхавши здалеку.

Тільки, побачивши те й інше на власні очі, можна переконатися, як несхожа ,,демократія" в СССР на демократію в Америці. Які це два різні світи.

МІНІСТЕР ОБОРОНИ Мадярщини Ференч Карпаті повідомив в середу, 25-го січня ц. р., що він отримав від совєтського маршала Дімітрія Язова, міністра оборони СССР, листа, у якому є точні вказівки виведення кількох совєтських військових частин з Мадярщини, яке скоро розпічнеться. Подібні інформації від Язова отримали міністри оборони Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини. Загальне число виведених вояків з трьох названих країн охоплюватиме приблизно 50,000 вояків і 5,000 танків.

ІВАН ДЕМ'ЯНЮК ВИСЛОВЛЮЄТЬСЯ:

"ВИ ЗАСУДИЛИ...ЛЮДИНУ ЯКА Є ЗОВСІМ НЕВИННА; НЕВИННА ОСОБА."

"Я НЕ Є 'ІВАН ГРОЗНИЙ' І НАЙСПРАВЕДЛИВІШИЙ СВІДОК Є САМ БОГ, ЯКИЙ ЗНАЄ ЩО Я НЕВИННИЙ."

"МЕНІ ЦЕ НЕНАЛЕЖИТЬСЯ. Я НЕВИННИЙ, НЕВИННИЙ, НЕВИННИЙ — І БОГ Є МЕНІ СВІДКОМ."

ТОМУ ЗВЕРТАЄМОСЯ З ПРОХАННЯМ: ДОПОМОЖІТЬ ЗАХИСТИТИ НЕВИННУ УКРАЇНСЬКУ ЛЮДИНУ СВОЇМИ МОЛИТВАМИ ТА ФІНАНСОВИМИ ПОЖЕРТВАМИ — ПОДАЙМО БРАТНЮ РУКУ КОНЕЧНОЇ ДОПОМОГИ!...

СВОЇ ПОЖЕРТВИ ПРОСИМО СЛАТИ НА АДРЕСУ:

THE JOHN DEMJANJUK
DEFENSE FUND
P. O. BOX 92819
CLEVELAND, OHIO 44192

ПОДЯКА

Дня 30-го грудня 1988 року, комітет зложений із представників громадських установ та близьких приятелів улаштував для мене відзначення 70-ліття з дня народження та 50-ліття суспільно-громадської праці.

Перш усього я засилаю щирі молитви Всемогучому Господу Богу, що дав мені ласку наблизитися до моїх 70 років життя. Це були роки, які могли пережити тільки сильні або Господом вибрані люди.

Дальше, сердечно дякую Хвальному Комітетові за ласкаву увагу до мене та влаштування цього наскрізь приємного вечора, а саме: моєму дорогому землякові, голові Головного Комітету Підгаєчан та одночасно голові Українського Патріярхального Світового Об'єднання (УПСО) інж. Василеві Колодчинові за ініціятиву та полагодження цілої низки важливих формальностей і вміле переведення програми вечора; його дружині Ліді за вміле керівництво працею комітету та організацію цілости відзначення; дорогому приятелеві Ярославові Базюкові, що був душею та рушієм усіх технічних справ; Романові Лазарчукові за глибокозмістовну промову та все інше, що було пов'язане з відзначенням; зокрема дякую Олександрі (Лесі) Місьонґ за цінний труд, який вона вложила в окремі деталі програми; особлива подяка приятелеві-землякові д-рові Зеновієві Стельмахові за весь труд, що він вложив у цілість підготови.

Уклінно дякую Блаженнішому Мирославові Іванові Любачівському, Кардиналові й Патріярхові Української Помісної Католицької Церкви, а теж Преосвященному Владиці Іннокентієві Лотоцькому, ЧСВВ, Епархові Дієцезії св. о. Миколая за зворушливі привіти-благословення. Із глибини душі дякую Всесвітлішим отцям: крилошанинові Йосифові Шарому — пароховi Церкви св. Івана Хрестителя та нашому землякові Христофорові Войтині, ЧСВВ, пароховi Церкви св. Йосафата у Воррен за ласкаву участь і молитви в часі бенкету.

Щиросердечно дякую Головному Урядові Українського Народного Союзу — д-рові Іванові Флисові, мґр Уляні Дячук і Володимирові Соханові за наділені мені почесні грамоти; Крайовій Управі Українського Патріярхального Товариства в ЗСА (інж. О. Пришляк, голова, В. Никифорук, секретар); Президії УПСО; мґрові Василеві Ліщинецькому за привіт від громади Великого Клівленду; Президії Головного Комітету Підгаєчан; представництву в Англії (Маріян Гайва, голова); Зенонові Василькевичеві від громади Метрополії Дітройту; проф. Орисі Лончині від Округи СУА; мґр Олені Лісківській від 81-го Відд. СУА.

Зокрема щиро дякую: Романові Татарському — головному радному і голові Округи УНС та Ярославові Базюкові — секретареві 175-го Відділу УНС за вручення мені почесних грамот та цінних подарунків.

З глибини серця дякую за зложені усні привіти під час програми, а саме: д-рові Павлові Джулеві — голові Комітету Українського Тисячоліття; колишній голові Міської ради Дітройту та членові Екзильного Уряду УНР д-р Марусі Бек; нашій дорогій приятельці Дарії Рихтицькій за зворушливу, власного укладу мені присвячену поему; теж інж. Евгенії Галів (Калґарі, Канада) чудового змісту поему; дорогому землякові Ярославові Стеткевичеві за музичне виконання народних пісень, якими приємно урозманітнив програму. За щирі привітання: д-рові Романові Голіятові, проф. д-рові Тарасові Гунчакові, ред. Іванові Дурбакові, Евгенії Марцінів — Каліфорнія; приятелям із давніх таборових буднів Володимирі і Миколі Кавкам (Філядельфія), Пар. і Євг. Василини — Арізона, М. Мартинюк К-т Надбужанців, та всім дорогим моєму серцю особам, що надіслали свої милі привіти, як: Марія Собко, А. і Б. Дудун (з долученими датками на суспільні цілі).

Щиросердечне спасибі всім Шановним Учасникам ювілейного бенкету за ласкаву участь та висловлені привіти-побажання.

З приводу мого 70-ліття я з дружиною Галиною призначуємо скромні датки на суспільно-громадські потреби, а саме: на видання "Пропам'ятної книги" відзначення 1000-ліття Хрищення України в Дітройті — 1,000 дол. (якщо цей проєкт не буде здійснений, ця сума має бути приділена на Земельний фонд у Бразилії); на Український Дослідно-Документаційний Центр — 1,000 дол.; на потреби УПСО — 500 дол.; на церкву св. Івана Хрестителя — 500 дол.; на церкву св. Йосафата у Воррені — 500 дол.

Нехай Вас усіх Шановні земляки-підгаєчани, представники установ, дорогі приятелі та всі інші учасники, також місцеві і позамісцеві рідні, хто причинився до того наскрізь зворушливого відзначення, словом, трудом та всім іншим, Новонароджений Ісус наділить своїми благами як у новому році, так і в наступних роках Вашого життя.

Вам вдячні

Василь і Олена Папіж

Дітройт, 20-го січня 1989 року.

Стипендії Вашінґтонської групи

Стоять (зліва): Адріян Кармазин, Петро Мельницький, Андрій Мостович.

Марта Коломиєць, Ігор Федорович і Маркіян Білинський одержали стипендії на 1988 рік від Вашінґтонської групи, Організації Українських Професіоналістів. Марта Коломиєць, заступник редактора англомовної газети „Український Тижневик" одержала 2,000 долярів. Вона використає цю нагороду для виготовлення монографії, яка включатиме особисті переживання членів її родини під час голоду на Україні 1932-33 років. Для цієї праці М. Коломиєць користуватиметься також документами Конґресової бібліотеки та американської урядової Комісії в справі голоду з осідком у Вашінґтоні.

Ігор Федорович з Енн Арбор, Мишиґен, писатиме працю під заголовком „Закордонна політика Британії, Франції та З'єднаних Стейтів Америки і національне самовизначення України, 1918-1923". Ця праця служитиме його дисертацією в рамках докторських студій в Оксфордському університеті. І. Федорович вживатиме для цього президентські архіви, документи Державного департаменту ЗСА й архіви Конґресової бібліотеки. Він одержав нагороду в сумі 2,000 долярів.

Маркіян Білинський, який тепер є кандидатом на ступінь маґістра з міжнародних стосунків в університеті Америки у Вашінґтоні, використає свою нагороду для закінчення маґістерської праці на тему взаємин між Українською Католицькою Церквою та совєтськими політичними властями за часів гласности. Білинський, громадянин Великобританії, закінчив вищу освіту в університеті Менчестеру.

Завідуючий комітетом стипендій Вашінґтонської Групи Андрій Мостович оголосив імена нагороджених 11-го листопада під час вечора, на якому виступали Адріян Кармазин та Петро Мельницький, стипендисти за 1987-ий рік. Цей вечір відбувся в приміщеннях св. Софії у Вашінґтоні.

Чи вам відомо, що перша згадка про Чорнобиль, місце найгіршої в історії ядерної аварії, появилась 1193-го року в хроніці, яку виготовили тодішні володарі того району? Або що українців, які прибули до західньої Канади з Галичини на початку цього століття, вважали членами нижчої раси від білих канадців? Такі цікаві інформації можна було довідатися під час вечора, коли Кармазин та Мельницький розповідали про свої минулорічні досліди.

Адріян Кармазин, який є співробітником української редакції „Голосу Америки", ознайомив присутніх із його оглядом 26 томного совєтського видання „Історія міст і сіл України". Під проводом спеціяльного заступника для справ етнічних меншостей в СССР при Державному департаменті Кармазин вишукав цікаву інформацію з цієї масової праці і поклав основу майбутнім дослідам. Ця праця, яку Кармазин схарактеризував „надзвичайною", була опублікована в Українській ССР між 1967 і 1974-им роками. Вона появилася в рамках тоді дещо поширених трендів українізації та антирусифікації. Робота над „Історією міст і сіл України" розпочалася під наглядом першого секретаря компартії України Петра Шелеста, який пропаґував культурне відродження на Україні 60-их років.

„Історія міст і сіл України" була частиною, як це сказав Кармазин, Шелестової кампанії гласности, двадцять років перед тим, як Ґорбачов спопуляризував цей термін. Вона також була важливою частиною післясталінської відлиги в Українській ССР.

Близько ста тисяч науковців, мистців, істориків, письменників, педагогів та свідків, під наглядом партійних активістів, здійснювали досліди. Писали й видавали історію 34,000 „Пунктів населення" України, зазначив Кармазин.

Кармазин зосередив свою увагу на чотирьох ділянках в ході перевірки 26-ти томів „Історії": членство в компартії України, число лікарів у Львівській та Дніпропетровській областях, українські втрати під час Другої світової війни та історичні церкви, які існували в Львівській області в час публікації „Історії".

У наслідок цього Кармазин довідався, наприклад, що незвичайно великий відсоток воєнних втрат серед українського населення в дев'ятьох областях УССР були „цивільні втрати". Наприклад, 92 відсотки людських втрат в Тернопільській області від 1944-49 були цивільними. На основі опублікованих даних, сказав Кармазин, Україна втратила 12 відсотків свого населення під час Другої світової війни. Кармазин вважає інформацію в „Історії" про церкви особливо цінною для організацій, які слідкують за пошануванням релігійних прав в СССР. Якщо церкви, які задокументовані як існуючі в 1967 році, сьогодні не існують, можна лише дійти висновку, що це сталося в наслідок політики Москви протягом двадцятьох минулих років. Він повідомив присутніх, що дуже важко знайти копію „Історії міст і сіл України". Деякі томи можна знайти в Конґресовій бібліотеці. Але навіть і неповний комплект „Історії міст і сіл України" був би вельми цінним додатком до бібліотек рідних шкіл, українських середніх шкіл тощо, закінчив свою доповідь Адріян Кармазин.

Петро Мельницький з Едмонтону, Канада, ознайомив глядачів із його дослідами в справі інтернування українців у З'єднаних Стейтах Америки, Канаді під час Першої світової війни.

В той час, коли інтернування укаїнців в ЗСА було обмежене — лише невелике число українців, колишніх громадян Австро-Угорщини, з якою ЗСА та Канада перебували в стані війни, опинилися в таборах інтернування в Америці, ситуація в Канаді була значно суворішою. Серед колишніх громадян Австро-Угорщини в Канаді найбільшою частиною були українці. І саме вони творили найбільший відсоток табірного населення. Канадські власті побоювалися, що українці могли б чинити підривні акти.

Петро Мельницький показав присутнім фотографії канадських таборів інтернування, умови яких були жалюгідні — погані гігієнічні умови, недостатнє харчування, відокремлення від родини, тяжка фізична праця, більшість інтернованих були чоловіки. В багатьох випадках вони були змушені копати рови для прокладення санітарної системи таборів інтернування; захист від елементів дуже часто було нестійке шатро, а літо, вже не кажучи про зими в канадських горах, дуже холодне.

У відповідь на запитання після доповіді Петро Мельницький зазначив, що українців в Канаді не вимагають від канадського уряду такого фінансового відшкодування, як це тепер роблять американські японці, які були інтерновані під час Другої світової війни.

Марта Зєлик

П. Бюкенан...

(Закінчення зі стор. 1)

сав з ним свою телефонічну розмову, в якій він признається, що ізраїльські офіційні чинники постійно на нього натискали, щоб він „тримав язик за зубами". На запит Вулфа чи знає він Дем'янюка з треблінки, відповідь Ґлейзера була дуже ухильною та звучала ось як: „Ну, знаєш, може, може він й не мордував в Треблінці але, може він мордував в Собіборі".

Заввага Ґлейзера є тим важлива, пише П. Бюкенан, що це є вагомим доказом того, що Бюро спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) при Департаменті справедливости також допитувало його ще в 1979 році. Коли до них зверталися про записки з того допиту, то вони й досі не відгукнулися.

В чому ж тут річ, запитує П. Бюкенан? Останнім часом матеріяли ОСІ, які були відкриті для публічного перегляду актом свободи інформації, також вказують на те, що коли совєти брали зізнання від Ігната Данильченка роки тому назад, він сказав, що І. Дем'янюк був членом його вартової групи в Собоборі від березня 1943 року до майже другої половини 1944 року. Одначе на розпрві І. Дем'янюка в Ізраїлі всі свідки, котрі свідчили проти нього зізнавали, що він був у Треблінці до серпня 1943 року. Чи може людина бути в двох місцях в той самий час, — запитує автор.

Коли говорити з зятем І. Дем'янюка Едвардом Нишником, то ОСІ також приховує від оборони зізнання Курта Франца та Франца Сухомеля — обидва служили в Треблінці (а Сухомель був сержантом СС-ів), де вони обидва стверджують категорично, що І. Дем'янюк не є „Іваном Ґрозним". В цьому місці автор статті твердить, що обороні відмовлено вгляд в ці документи тому що: а) таких документів немає та ніколи не було у папках ОСІ, але тоді ОСІ повинно публічно про це заявити; б) папка Дем'янюка була „прочищена", або в), що ОСІ приховує виправдувальні документи.

Якщо точка „б" або „в" є правдивими, то Дем'янюк може бути більшою жертвою несправедливости як Альфред Драйфус. Важливим тут є те, щоби ОСІ перестало „ґратися в піжмурки", а головний прокурор щоби цього від них вимагав. В кожному разі, твердить Бюкенан, вже найвищий час щоби Конґрес публічно розглянув дії ОСІ, а головний прокуратор ЗСА щоби перебрав провід цієї установи, яку впродовж 10 років її теперішні чиновники трактують як „приватну лавочку".

Конґрес повинен також розглянути ролю ОСІ у справі Артура Рудольфа, німецького ракетного науковця та співпрацівника Вернера вон Бравна, який допоміг в виготовленні ракети „Сатурн", якому відібрано американське громадянство та відіслано як бездержавного до Західньої Німеччини з п'ятном нацистського злочинця.

У своїй книжці „Американець на вигнанні" журналіст Томас Френклин заявляє, що точне прослідження цієї справи чинниками Західньої Німеччини виявило, що оскарження ОСІ були безпідставними і цілковито оправдали А. Рудольфа. Йому повернули його німецьке горожанство.

На заключення автор П. Бюкенан твердить, що вже найвищий час щоб „ОСІ було витягнене на денне світло".

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТИ вніс два судові позови на базі закону про права голосування з 1965 року проти стейтів Арізони і Нового Мексіко за те, що при голосуванні не подбали про двомовність на картках голосування для американських індіянів. Речник цього департаменту Марк Вівер заявив, що коли таких карт не було, то повинні були бути перекладачі.

Слово...

(Закінчення зі стор. 2)

тизують білорусам: цікаво, скільки українців на Заході систематично читають білоруську газету мистецько-літературну? Читачам „Свободи" було б цікаво і корисно мати нашого власного „Омеляна Твардовського" від справ білоруських!

Добре, скажуть практичні люди. Хто це все фінансуватиме, і звідки місце на все це знайдеться на сторінках газети? Не думаю, що пропоновані мною оглядачі вимагатимуть платні. Вистачить покрити кошти передплати і основні кошти за папір, поштові видатки і можливо символічний гонорар, хоч припускаю, що багато авторів будуть вдоволені безплатною передплатою. (Рецензенти у журналах наукових гонорарів не отримують, а в загальній пресі платять не стільки, щоб з того можна було прожити. А місце в газеті? Розуміється, було б прекрасно, як би „Свобода" могла збільшити обсяг. Усе таки — це найстаріша щоденна українська газета у цілому світі, і це репрезентативна публікація української громади в Америці. Але і без збільшення розміру місце для сучасної української проблематики можна найти. Особисто пропоную менше писати про палестинсько-ізраїльський конфлікт. У світі є багато болючих, важких конфліктів. Є проблема індіянів у Бразилії, є подібна в Нікараґуа. Трагічні етнічні конфлікти у колишньому Цейлоні, тепер Срі Лянка, в Іраку та Ірані, в Північній Ірляндії, також є гідні уваги і співчуття. Але українська газета не може всіма тими справами займатися з повною увагою. Пропоную концентруватися на тих питаннях, які безпосередньо дотикають України, або на тих, що стосуються народів, які самі відвзаємнюють українські симпатії для них тим, що цікавляться українським питанням і до українців мають прихильне відношення: мені невідомо про якісь мусулманські, (арабські чи палестинські симпатії до України.

Розуміється, з чисто гуманітарних міркувань, ми всі бажаємо миру для всіх, безпеки, свободи і так далі, але з українського погляду нема підстав займати таку чи іншу позицію у тому чи іншому конфлікті на Близькому Сході, в Південній Америці, чи в Африці. Якщо вже окремі українці хочуть обов'язково займатися ісламськими народами, пропоную їх увазі кримських татар. Це питання дуже болюче, дуже драматичне, і це справа народу, якому не можна навіть жити на землі предків. Отже заслуговує вона на симпатії загальнолюдські. При тому складається так, що історична батьківщина татар перебуває у складі Української ССР. Не знаю, чи татари називають цей факт українською окупацією, вони знають, що у Криму є більше росіян, як українців і що доля татар в руках Москви, не Києва.

Якщо, однак, хочемо займатися народами, що їх історія скривдила, починаймо від наших безпосередніх сусідів, таких, як татари, а хай вже палестинці та ізраїльці журяться своїми проблемами, без наших рад і оцінок. Як подають київські газети, в Кримській та Херсонській областях вводять для тих, що бажають навчання кримсько-татарської мови, як предмету російських школах. У журналі „Ранок" за листопад 1988 року появилася велика стаття, про зміст якої говорить сам заголовок: „Які дороги ведуть до Криму"? Варто про такі справи писати і звітувати.

І ще одна думка: оскільки ми говоримо про покривджених, все частіше у совєтській пресі йде мова про українців Казахстану, Молдавії, Кубані, які не мають абсолютно жадних прав до рідної мови, школи, культури. Я радо читатиму звіти і коментарі про боротьбу за національні права тих українців, навіть і ціною того, що зі сторінок „Свободи" зникнуть палестинці й індіяни та курди.

Вибачте, що так розписався. А все це при нагоді подяки ред. О. Твардовському за його цінну робору. Продовжуйте добру справу, редакторе!

ПРЕЗИДЕНТ ДЖОРДЖ БУШ заявив перед кореспондентами засобів масової інформації, що всеціла війна з наркоманією, про яку він навіть згадував у своїй інавґураційній промові, це в його розумінні війна навчанням і усвідомлюванням громадськости, а не поліційними заходами. Він також вияснив, що одною з причин чому він вибрав цей усвідомлюючо-освітній спосіб це проблема державного дефіциту, котра й не дозволяє на тотальну війну проти нарконаії усіми можливими засобами. Ці заяви нового Президента можна б інтерпретувати, як його склонність в сторону тих, які пропаґують думку, що найкращий спосіб боротьби з наркоманією це спосіб на дальшу мету, котрий полягає в зупиненні попиту на наркотики.

ВЕЛИКЕ ЧИСЛО ЗНАВЦІВ і спеціялістів у справах бюджету з обидвох політичних партій погоджуються з тим, що границю дефіциту можна осягнути без додаткових оподаткувань в цьому першому році урядування президента Джорджа Буша. Одначе знавці цих справ у Конґресі та в Бюрі бюджету і управління, як і експерти приватного сектора є переконані в тому, що оподаткування буде конечним в наступному році. З того всього виглядає, що Президент і Конґрес є на шляху до зудару.

У ВАШІНҐТОНІ ТРИ місяці тому член кубинської дипломатичної служби попросив політичного азилю в ЗСА, після його розчарування в широко розповсюдженому урядовому підкупстві та й в тому, що Куба дальше підтримує марксистських повстанців принайменше у трьох країнах Південної Америки. Розмовляючи з кореспондентами, цей 35-літній дипломат Гектор Аґілілья Салядріґас представив їм в деталях співпрацю Куби з палестинськими радикальними групами в незаконному торгуванні зброєю на міжнародному ринку. Офіційні чинники Державного департаменту підтвердили, що Г. Салядріґас одержав політичний азиль ще в місяці жовтні а кубинська дипломатична місія, радше її речники, не мали жадних коментарів до цієї справи.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Найдорожчої ДРУЖИНИ

бл. п.

СОФІЇ ГАВРИЛЮК-КУШНІРЧУК

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖІННЯ

11-го лютого 1989 року

в церкві св. Михаїла в Йонкерсі, 8-ма ранку;
в церкві св. Юра в Ню Йорку, 7-ма веч.;
в каплиці Сестер Служебниць Пресв. Діви Марії в Словсбурґу, Н. Й.

Про молитви за спокій душі Покійної просить
чоловік — СТЕПАН і РІДНЯ

ПОДЯКА

Родина Покійного

бл. п.

РОМАНА САВЧАКА

сердечно дякує Всеч. о. д-рові І. Тилявському, пароховi церкви Покрова Пресв. Богородиці в Пармі, за душевну і моральну підтримку Покійного під час тяжкої недуги, за похоронні відправи і глибокозмістовну проповідь, приятелям Н. і Л. Гірнякам, І. Шкарупі й д-рові Кривякові за кожночасну розраду, пораду й поміч, д-рові В. Боднарові за поминальні слова про Покійного та Рідним, Приятелям і Знайомим за молитви, квіти та щедрі пожертви на такі цілі:

Пластова Оселя ПИСАНИЙ КАМІНЬ:
200 дол. — Б. і Е. Титли й Х. Блаженко;
по 100 дол. — Д. Билів, Н. і М. Гірняки;
по 50 дол. — Р. і І. Боднарук, Н. Голіян, інж. В. і Д. Федорів, д-р Н. і д-р Я. Раковські;
35 дол. — В. Кр_вс;
по 25 дол. — А. Голубець, Р. і М. Кассараба, д-р Я. Кривяк, А. і В. Надозірні, Б. Раковський, інж. М. і Х. Сохоцькі, інж. В. і О. Хміляк, Укр. Золотий Хрест — 8-ий Відділ ім. О. Теліги;
по 20 дол. — інж. В. Небеш, інж. О. і М. Небеші, мґр М. і Я. Піхурко, І. і О. Руденські;
по 10 дол. — Н. Бачинська, Л. Дармохвал, І. і М. Жиґа, М. і Б. Ковчі, родина Кузьмин, М. Лучишин, І. і Г. Норка, І. Петрина, С. Хома.

Разом $1005

РІДНА ШКОЛА:
100 дол. — Б. і С. Катамай;
по 25 дол. — М. і Г. Бачинські, д-р М. Дейчаківський, С. і О. Козаки, А. і Ю. Полянські, інж. М. і Х. Сохоцькі, В. Стефанюк з родиною;
по 20 дол. — Л. Білинська, Д. Войтина, родина Гевко, Е. і М. Гейниш, З. Городиський, інж. З. і Д. Городиські, С. Кріслата, В. Лагошняк, Р. Паньків, А. Рощаковська, М. Штайнгаґен, О. і Ю. Урбанські;
по 15 дол. — М. Кордуба, Ю. Томусько;
по 10 дол. — Н. Баляш, М. Балоґаш, М. Барабах, Б. Білинський, д-р В. і Л. Боднарі, Е. і Е. Гаймберґер, д-р М. Гевко, Я. і С. Городиські, З. Ґолембйовський, Б. і О. Демянчуки, І. Єзерська, М. і Т. Загаєвичі, В. і О. Ільчишин, Л. Кармазин, С. і М. Крісляті, мґр Я. і Я. Кришталовичі, В. Крутиголова, А. Лобай, К. Маланчук, Д. Микита, В. Мисів, О. Мовчан, І. і М. Романяк, В. Савінда, інж. Я. і М. Сидір, інж. Р. і І. Стахурі, В. і Т. Шийка;
по 5 дол. — М. діПавло, І. Кашубинська, н. н. Тоні.

Разом $805

ТОВАРИСТВО СВ. СОФІЯ:
по 25 дол. — д-р М. і А. Мичковські, Ю. і В. Паньків;
по 10 дол. — М. і О. Гальчук, М. Гамзяк, І. Кравчук, І. і М. Полянські, О. і Т. Тарчанин, С. і Н. Тимків.

Разом $110

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД — ЦЕРКВА ПОКРОВА ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ в ПАРМІ:
20 дол. — М. Світлик;
по 10 дол. — Т. Врублівський, Е. Мельник, І. Шкарупа.

Разом $50

КАТЕДРА УКРАЇНОЗНАВСТВА в ГАРВАРДІ
50 дол. — д-р Я. і Н. Мигайчуки.

СЛУЖБИ БОЖІ:
25 дол. — д-р Р. і І. Палажій;
по 20 дол. — З. і П. Дац (в Люрді, Франція), родина Фандерис;
15 дол. — А. і М. Сікорські;
по 10 дол. — А. Байл, С. Волчук, І. Заячківська Гаврилюк, Г. і Ю. Гевко, д-р З. і М. Голубці, інж. Р. і М. Грабець, А. Данилевич, родина Демянчук, Т. і М. Джуман та В. і О. Кость, П. і І. Дмитрик, д-р Б. Дубас, М. і С. Зорій, І. Клюфас, П. і С. Корпятович, І. і С. Краснянські, О. Крук, М. Луцишин, Т. М. Маланюк, М. Мельникович, інж. З. і Н. Мягкі, І. Салук, І. Слободян, Н. і Г. Слободян, М. Стефаник, Ф. Тарнавська, О. Топорович, Н. Н.

Разом $350

Загальна сума $2,370

РОДИНА

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО

внутрішні хвороби

приймає у Квінсі і виїжджає на виклики домів.

Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО

Профілактика хворіб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім домовленням

Адреса у Мангеттені	Адреса у Квінсі
ROCKEFELLER CENTER	105-37 64th Avenue
630 5th Ave., Room 1803	Forest Hills, N.Y. 11375
New York, N.Y. 10020	(718) 459-0111

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Ню Йорку, Н. Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в п'ятницю, 10-го лютого 1989 р., о год. 6:30 веч. в Домівці Товариства „Самопоміч"

98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

4, 5, 6, 8, 16, 19, 86, 130, 158, 184, 194, 200, 203, 204, 205, 211, 212, 256, 267, 293, 325, 327, 361, 433, 435, 450, 455, 457, 485, 489.

Гостей Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Доповіді:
   головного предсідника УНСоюзу д-ра ІВАНА ФЛИСА
   головного касира УНСоюзу УЛЯНИ М. ДЯЧУК
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьмуть участь:

д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС

Уляна М. Дячук, головний касир УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Михайло Шпонтак, *голова*

Михайло Юзенів, *секретар* **Іван Хома,** *касир*

Вже появилася книга

A THOUSAND YEARS OF CHRISTIANITY IN UKRAINE

„ТИСЯЧА РОКІВ ХРИСТИЯНСТВА НА УКРАЇНІ"

(англійською мовою)

Хронологія Християнства на Україні від 1-го століття до 1988 року. Великий формат, багато фотографій і ілюстрацій (також кольорових), тверда обкладинка, люксусовий папір. Видання Смолоскипу і Краєвого Комітету Тисячоліття Християнства на Україні у США, 1988, Балтимор, стор. 312, ціна 50.00 дол.

Набувати у книгарні Свободи.

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Ню Джерзі обов'язує додати до ціни 6% стейтового податку.

Англійське видання

ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНИ

за редакцією **ВОЛОДИМИРА КУБІЙОВИЧА,**

діючий редактор: **ДАНИЛО ГУЗАР-СТРУК**

1-ий і 2-ий з циклів п'ятьох томів, які мають вийти до 1992 р.

A-F — 119.50 дол. — 968 стор.

G-K — 125.00 дол. — 737 стор.

Альфабетична Енциклопедія України, базована на 25 роках праці, комплетне зревідоване і доповнене видання Енциклопедії Українознавства, вповні ілюстроване кольоровими і чорно-білими фотографіями і численними мапами, першорядний покажчик життя і культури українців в Україні і діяспорі.

Видання University of Toronto Press, накладом Канадського Інституту Українських Студій, Наукового Товариства ім. Шевченка і Канадської Фундації Українських Студій.

Набувати можна у книгарні Свободи.

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Ню Джерзі обов'язує додати до ціни 6% стейтового податку.

Померла Р. Крамарчук

У середу, 11-го січня 1989 року, в Бет Ізраел шпиталі, при 17-ій вул. і Першій авеню в Ню Йорку, після експериментальної операції і відлеженні п'ять місяців у тому шпиталі, відійшла у вічність по тяжкій недузі наша краянка Рома Крамарчук-Леф, яка народилася в Підгайцях 1924 року.

Тому, що її під час німецької окупації переховував її майбутній чоловік, член ОУН Олесь Крамарчук, хочемо в кількох рядках запізнати читача з її життєвим шляхом.

Під час нацистської окупації Галичини і масового нищення жидівського населення, Олесь Крамарчук забрав свою дівчину Рому з жидівського ґетто до себе до хати й на випадок німецької облави зробив для неї сховок у стіні своєї хати. Крім мами Олеся, яка опікувалася нею разом зі своїм сином, ніхто не знав про це сховище.

На початку 1944 року німці арештували Олеся, але на інтервенцію місцевого адвоката, який по кількох тижнях доказав ґестапові в Тернополі, що Олесь зголосився до Дивізії „Галичина", його випустили. Замість у Дивізію, Олесь пішов у підпілля зі своєю нареченою Ромою.

Літом 1944 року большевики зайняли Галичину й покликали Олеся до Червоної армії. Рома не дала за вигpaну. Вона поїхала за своїм нареченим до Чорткова, де був табір новобранців, і вирвала свого нареченого, переїжджаючи негайно до Львова, де вдалося їм перебути до кінця війни.

Зі Львова обоє відтак виїхали до Кракова й при кінці 1945 року з групою жидівських втікачів, через Чехо-Словаччину дісталися до Баварії, американської окупаційної зони.

При кінці 1949 року Олесь й Рома приїхали до Ню Йорку й стали парафіянами церкви св. Юра. Спершу вони поїхали обоє до Філядельфії, де родич Олеся, о. Василь Головінський, їх обоє повінчав, а молода Рома Леф — формально стала християнкою. Під час Другої світової війни вони практикувала християнську віру підпільно.

В Ізраелі ім'я Олеся Крамарчука записане в реєстрі праведників, що зберегли

Св. п. Рома Крамарчук

життя своїм співмешканцям — жидам. Олесь помер в ЗСА на атаку серця на 60-му році життя, залишаючи вдову зі сином Євгеном.

Мешкаючи останніх 30 років у своїй хаті в Квінсі, вдова носилася з думкою продати хату й переїхати на стало на Фльориду, де мала свій кондомініюм її однолітка Гелен Еттінгер-Каннер, що виховалася в лісах коло Перемишля. Одначе Всевишній перекреслив пляни Роми, не даючи її нагоди прожити бодай кілька років без постійних туземних турбот.

Так її чоловік, як і вона, були постійно в контакті з українською громадою, допомагаючи всім тим, які такої помочі від них потребували.

У суботу, 14-го січня 1989 року, після Служби Божої і Панахиди в українській католицькій церкві св. Марії в Озон Парку, Н. Й., яку відправив тамошній парох о. Петро Огірко, який відвідував хвору під час її затяжної хвороби в шпиталі, тлінні останки перевезено на католицький цвинтар св. Івана в Квінсі, де спочиває покійної чоловік.

Родина Олеся, приятелі покійної, сусіди й її товаришка воєнних переживань Гелена Еттінгер-Каннер з родиною віддали останню прислугу покійній, відпроваджуючи її на вічний спочинок.

Нехай усамітненій Ромі, яку ціле її туземне життя переслідувало нещастя, американська вільна земля буде її легкою.

Р. Голіят

ЗВІТУЮЧИ ПЕРЕД БЮДЖЕТОВОЮ комісією Палати Репрезентантів, предсідник Ради федерального банку домашніх позичок Денні Волл заявив, що їхня аґенція зараз є в стадії переведення трьох судових справ проти найбільших фірм книговодства в ЗСА. Оскаржено ці фірми за те, що не зуміли запримітити шахрайств та виявів поганого керівництва в своїх підприємствах, що й було одною із причин занепаду кількох ощадностево-позичкових інституцій в ЗСА та на врятування котрих уряд мусітиме витратити більйони дол.

АМЕРИКАНСЬКА ТОРГОВЕЛЬНА група запропонувала Урядові ЗСА, що відкупить недокінчену будівлю американської амбасади в Москві для вжитку своїх бюр. Уряд ЗСА припинив будівлю своєї амбасади в Москві з огляду на це, що викрито підслухові апарати майже в кожній цеглині розпочатої будівлі, котру, розуміється, будували місцеві майстри. Речники Державного департаменту заявили, що Москву повідомлено про цю пропозицію, як і про те, що Уряд поважно застановляється над нею, одначе зі сторони Совєтського Союзу не було ще жадних коментарів.

В АФГАНІСТАНІ ЗАКРИТО американську амбасаду з огляду на небезпечну ситуацію, пов'язану з відтягненням совєтських військ. До цього рішення прийшло кількa совєтських військ. До цього рішення прийшло кілька годин, як совєтські та афганські війська перевели сильну атаку в котрій знищено кілька сіл та вбито сотні цивільного населення в намаганні відкрити головний шлях між Кабулем і Совєтським Союзом. Само рішення було наслідком рекомендацій, що їх подало Бюро для справ Близького Сходу і Південної Азії при державному департаменті.

Вісті з парохії Входу в храм Пресвятої Богородиці у Норт Порті

Хоч починався, так би мовити „огірковий" сезон на Фльориді, все ж таки наша парохія цього року була дуже активна.

Нові поселенці у великій кількості поселюються у нашій околиці. Коли літньою порою звичайно в неділі було на Св. Літургії від 15 до 25 осіб, то цього сезону участь брали в Богослуженнях від 70 до 100 осіб. При такій чисельності ми могли відзначати різні святкування річниць й інших загальних національних і церковних імпрез чи підприємств.

День Матері відбувся 15-го травня, а День Батька 12-го червня. По Св. Літургіях були короткі програми та прийняття, призначені так нам всім дорогим родичам. День Батька був знаменний ще й тим, що ми прощали будівничого нашого храму отця митрата д-ра І. Нагаєвського та його милу дружину їмость Олю, що цим разом були у нас тільки два місяці в заступстві відсутнього пароха. Два тижні опісля ми вітали призначеного нам пароха отця митрата Матвія Берка. І тепер почалась посильна праця для розвитку — росту нашої ще молодої парохії. Поповнилось число членів Парохіяльної ради, збільшилось членство Сестрицтва Пресвятої Богородиці та членів Товариства Святого Імени.

Треба підкреслити, що Сестрицтво навіть в літньому сезоні не переставало влаштовувати щоп'ятниці смачні вечері, а снідання — кожної неділі по Св. Літургії.

Кожного місяця наша парохія уряджувала так звані „пікніки" з харчами і різними розривками включно з показом зразків мистецтва і української музики. Це притягало багато „вакаційників" для спільної приємної зустрічі, як і багатьох чужинців, що стало відвідують наші такі і подібні імпрези. Це в свою чергу причиняється до поважного росту фінансового на закуп довколишніх парцель біля церкви, щоб в будучності могли ми розширювати наші проєкти, як наприклад величаву стилеву церкву і при ній старечий дім, чи ще одне Українське Село — кондомініюм.

Одним словом, „працюємо і молимось". Отець М. Берко зарядив, що перед кожним святом ввечорі відправляємо Всеношну-Вечірню, а перед кожними сходинами Сестрицтва відправляються Молебні до Пресвятої Богородиці, що нам всім дуже сподобалося і настроює душу до роздуму про надходячі свята.

Відзначенням української державности 30-го червня 1941 року відбулося у нас 10-го липня. Як рівнож відзначили річницю смерти сл. п. Ярослава Стецька. По Панахиді була змістовна доповідь, зв'язана з тими річницями.

Відзначення боїв під Бродами з Панахидою за поляглих дивізійників і доповідь учасника боїв під Бродами, з деклямацією та сольоспівом, відбулося 17 липня. Панахиду відслужили Отці митрат М. Берко і митрат Т. Форостій. Участь в цих відзначеннях взяли вірні обох віровизнань. Це перша Соборна Панахида в нашій церкві Входу в Храм Пресвятої Богородиці, та участь у програмі майже всіх поселенців і гостей наших околиць. На загальне признання та добро почалася співпраця з Українським Культурним Осередком св. Андрія, як у церковному, так і в громадському секторах, що похвальне в наших умовинах. 20-го серпня наша парохія взяла участь у закінченні Марійського Року у Маямі. 11-го вересня відзначено річницю смерти сл. п. Патріярха Йосифа Сліпого. По Св. Літургії о. парох виголосив відповідну проповідь і згадав заслуги нашого Великого Святця — каторжника за Церкву і народ. Після панахиди словоспомин про Блаженнішого Патріярха мав знаний на церковному і громадському секторі д-р Павло Сениця.

29-го вересня наша парохія брала участь у мистецькій виставці у Сарасоті, де виставлено українське мистецтво та інформації про наш народ. 10-го жовтня відслужено Панахиду за сл. п. Степана Бандеру та упавших членів Української Повстанської Армії. По Панахиді — спомини про поляглих і рецитація.

23-го жовтня відбувся довго підготовлюваний День засновників нашої Парохії. По Св. Літургії відбувся спеціяльний обід з програмою; виголосили слово деякі з перших засновників цієї парохії.

Вшановуючи пам'ять покійних засновників, засвічено чотири свічки. Отець М. Берко дав признання для тих всіх, хто причинився до заснування парохії і далі працюють на Славу Божу.

Першого листопада набожно відзначено день смерти Слуги Божого Андрея Шептицького. Відслужено Молебень на прославу Митрополита Андрея.

Отець парох у своїх словах зазначив велич Слуги Божого Андрея і просив жертвувати на беатифікаційний фонд, що приніс суму 577 дол. Слідувала Панахида за поляглих борців у листопадовому Чину, а потім розпочалась гарна програма. Провадив нею д-р П. Сениця, який поділився думками про життя сл. п. Митрополита.

Змістовну доповідь, на високому рівні опрацьовану, виголосив інж. Омелян Граб. Деклямували поезії М. Кіцак і С. Коцелко. На той святочний вечір прибули всі мешканці нашої округи. Закінчено його співом молитви „Боже, вислухай благання".

У тих місяцях були праці для поліпшення в нашій церкві, як, наприклад, перебудова престолів, закуп копіювальної машини за 3,700 дол. (подаровано Сестрицтвом), на котрій друкуємо щотижневий Церковний Вісник і різні друки для церковних потреб, наприклад, Молебні, Парастаси, пісні, Всеношні, Вечірні й інше. Закуп телевізії і відеомашини для ьисвітлення фільмів за 1,600 дол.

Проведено багато різних допомогових акцій-збірок при нашій парохії: на біженців з Польщі 500 дол., для Марка Рубана — понад 1.000 дол., на оборону Івана Дем'янюка 525 дол. (це вже друга). На воєнних інвалідів — 260 дол. й інші непередбачені збірки для потребуючих наших братів і сестер.

Щорічний міжнародний фестиваль, яких спонзорує шпиталь св. Йосифа в Порт Шарльот, Фльорида, наша парохія бере участь вже п'ятий рік підряд. Цього року ми ще мали свій по-мистецьки удекорований стіл у Норт Порті. Цього року ми інформували чужинців про наше 1000-ліття Хрищення України не тільки брошурками англійською мовою, але також через телевізію; з відеострічок ми показували короткі фільми з історії України та танцювальні ансамблі наших танцюристів з Америки і Канади. Також тріо сестер Максимовичів з Маямі співало два рази — в суботу і неділю. Репертуар був двомовний. Сам дохід із фестивалю (зокрема на харчах) дав суму 2,780 дол. Стараємось різними можливостями ширити добре ім'я про Україну, де тільки уважаємо можливим.

Наша парохія нараховує тепер понад 80 парохіян є можливості збільшення їх. Спричинився цьому чудовий, теплий клімат і довколишні пляжі та мінеральне озеро, а також і чисте повітря, спокійні околиці, де безпечно замешкати. Це людей відмолоджує та додає енергії до праці. І тому всі без вийнятку, чи замешкалі тут постійно, чи тамчасово, а навіть гості, є рушієм наших успіхів фінансових і дають „руки" до праці, яких кожна громада завжди потребує.

Член парохії

Вступайте в члени УНС

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 1

О. Маланчук, Ню Йорк	50.00
В. Вронський, Ґрінловн	20.00
Суспільна Служба Українців Монтреалю	20.00
С. Новаківський, Від. 375	13.82
В. Білик, Бейон	15.00
д-р Т. Залуцький, Адельфі	15.00
А. Кейбіда, Мейплвуд	15.00
І. Кульматицький, Толідо	15.00
І. Саковук, Лонґ Айленд Сиґі	15.00
І. Осмак, Торонто	12.00
С. Білинський, Філядельфія	10.00
В. Бойко, Джерзі Сиґі	10.00
О. Бриньовська, Ню Гейвен	10.00
О Геймур, Статен Айленд	10.00
М. Гіряк, Картерет	10.00
М. Дудар, Воррен	10.00
А. Кедринський, Джерзі Сиґі	10.00
П. Косел, Сінсіннаті	10.00
д-р С. Кочи, Чикаґо	10.00
М. Крочак, Вайтстон	10.00
М. Литвинець, Рочестер	10.00
О. Луцик, Міннеаполіс	10.00
О. Мандибур, Гемптон	10.00
А. Маркович, Клифтон	10.00
д-р В. Онуферко, Джерзі Сиґі	10.00
М. Остафійчук, Асторія	10.00
С. Підперигора, Філядельфія	10.00
Ю. Пласкон, Линден	10.00
П. Прокопенко, Рочестер	10.00
Р. Рак, Кергонксон	10.00
В. Семків, Чикаґо	10.00
А. Скібіцький, Вебстер	10.00
С. Череватюк, Маямі	10.00
А. Яріш, Рочестер	10.00
С. Бури, Янґставн	5.00
А. Ганіцка, Баффало	5.00
Б. Гнідь, Сомервілл	5.00
А. Головко, Ст. Пол	5.00
О. Грабар, Спрінґ-Ґілл	5.00
І. Гринишин, Асторія	5.00
С. Ґлют, Клифтон	5.00
А. П. Ґут, Юніон	5.00
А. Данилюк, Воррен	5.00
О. Дармохвал, Піскатавей	5.00
М. Євсевська, Філядельфія	5.00
А. Заброський, Бервін	5.00
В. Захаріясевич, Ведерсфільд	5.00
М. Захарко, Менвілл	5.00
А. Зварун, Розлін	5.00
М. Зубаль, Воррен	5.00
А. Канюка, Міннеаполіс	5.00
В. Кендус, Ню Йорк Сиґі	5.00
І. Клебан, Картерет	5.00
А. Ковальчук, Лігайтон	5.00
Г. Костюк, Трентон	5.00
Т. Крупа, Морріставн	5.00
С. Кульчицька, Чикаґо	5.00
М. Курляк, Баффало	5.00
Т. Кушнір, Гемтремк	5.00
Н. Лисенко, Піттсфілд	5.00
М. Луцишин, Колорадо Сиґі	5.00
С. Магмет, С. Орендж	5.00
В. Мазяр, Ґлен Спей	5.00
І. Маленчук, Сиракюзи	5.00
М. Мартиненко, Трентон	5.00
С. Матичин, Дітройт	5.00
П. Медик, Н. Галедон	5.00
С. Михалько, Ґарфільд	5.00
Н. Н. Баффало	5.00
М. Ониско, Мінотола	5.00
о. Ю. Осадца, Ґлен Спей	5.00
Т. Пилявка, Чикаґо	5.00
П. Підстригач, Лонґ Айленд Сиґі	5.00
А. Пірко, Чикаґо	5.00
А. Романишин, Сомерсет	5.00
М. Семчишин, Рестон	5.00
М. Сивий, Карнеґі	5.00
І. Сірик, Чикаґо	5.00
А. Сунак, Монтреаль	5.00
М. Токар, Сиракюзи	5.00
О. Фіріщак, Чикаґо	5.00
М. Худолій, Фулертон	5.00
І. Чомко, Пассейк	5.00
М. Чорній Рочестер	5.00
П. Вільшинський, Юніон	4.00
К. Терлецька, Ню Йорк	4.00
В. Узвак, Орлендо	3.00
Д. Бандрівський, Дейтона Біч	2.00
І. Війтик, Фініксвілл	2.00
О. Весоловський, Чикаґо	2.00
Р. Вітенко, Балтимор	2.00
М. Горішний, Линдгирст	2.00
П. Грабович, Вінес	2.00
О. Коцюба, Пассейк	2.00
А. Кулинич, Орлендо	2.00
Ю. Лонишин, Сомерсет	2.00
М. Мірчук, Чикаґо	2.00
Ю. Олесницький, Юніон	2.00
М. Цьок, Мавтенсайд	2.00
К. Чорнодольська, Бронкс	2.00
О. Юхта, Якіма	2.00

ARKA Company DEPARTMENT STORE
26 First Avenue
New York, N.Y. 10009
Tel.: (212) 473-3550

НА СВЯТА: ВЕЛИКИЙ ВИБІР ДАРУНКІВ — кераміка, різьба, вишивки, картки.

● РІЗНЕ ●

САМІТНЯ ЖІНКА
шукає праці в ресторані або до домашнього варення. Знання европейської кухні. Зацікавлених прошу телефонувати:
(914) 856-1455

● SERVICE ●

UKRAINIAN TYPEWRITERS
also other languages complete line of office machines & equipment.
JACOB SACHS
251 W. 98th St.
New York, N. Y. 10025
Tel. (212) 222-6683
7 days a week

• FUNERAL DIRECTORS •

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУЇС НАЙҐРО — директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

UKRAINIAN NATIONAL FUNERAL SERVICE
Управа Українського Національного Цвинтаря-Пам'ятника та мавзолею полагоджує всі справи пов'язані з похороном і похованням в ЗСА.
4111 Pensylvania Ave., SE
Washington, D.C. 20746
Tel.: (301) 568-0630
MAIL: PO Box 430
Dunkirk, MD 20754

Маємо на складі довгоочікуваний третій том

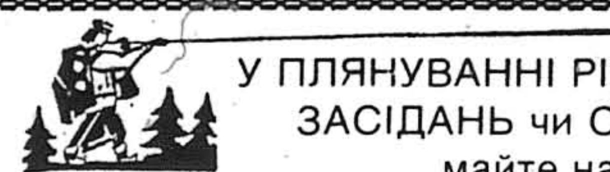
„ІСТОРІЯ ГУЦУЛЬЩИНИ"

Миколи Домашевського

Гуцульський Дослідний Інститут і конференція Гуцульських товарист Америки й Канади, Чикаго, 1986, з друкарні оо. василіян, Торонто, стор. 441.

М'яка обкладинка $30.00
Тверда $35.00

Можна набути в книгарні Свободи.
Адреса
Svoboda Book Store
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 6% продажного податку.

У ПЛЯНУВАННІ РІЗНИХ ЗІБРАНЬ, ЗАСІДАНЬ чи СВЯТКУВАНЬ майте на увазі

СОЮЗІВКУ

Будете захоплюватись чудовим видом оселі Українського Народного Союзу на гори Кетскіл. Наші приміщення є пристосовані для з'їздів, весіль, зустрічей, родинних ювілеїв та вечер при свічках і теплому ватрані

ВЕЛИКИЙ ВИБІР РІЗНОМАНІТНИХ СТРАВ

За інформаціями проситься телефонувати на ч.:

(914) 626-5641

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 19-го ЛЮТОГО 1989 р.

Омага, Небраска. Річні загальні збори Т-ва „Згода", 354-го Відд. о год. 11:30 ранку в залі УКЦеркви, 2301 Савт 16-та вул. На порядку: звіти Управи та К. Комісії та вибір нової Управи на 1989 рік. Проситься всіх членів прибути. — Управа.

Іван Кедрин

ЖИТТЯ — ПОДІЇ — ЛЮДИ

СПОМИНИ та КОМЕНТАРІ

Ціна: $21.25 з пересилкою
Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 6% стейтового податку.
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

Степан Куропась:

СПОГАДИ З УКРАЇНИ І 60 РОКІВ В ЗСА

можна набути:

1. Сурма — Ню Йорк
2. Арка — Ню Йорк
3. „Ольжиціцці", Лігайтон
4. Мінерал Спрінґ, Фльорида
5. Українська Книгарня, Warren, Mich. (Дітройт)
6. В Чікаґо: в Українській Книгарні, Дельті або автора: 3301 N. Newland Ave. Chicago, Ill. 60634

Тверда оправа, 576 стор.
Ціна 30 дол. плюс 2 дол. пошта.